

komster for en Del, vel sagtens kun for en ringe Del, kommer til Veje. Som ærede Medlemmer vil erindre, blev der for ikke længe siden paa vore Pladsers omdelt en Meddelelse fra Landsoverskatteraadet, bl. a. om, at man paa Grundlag af de Erfaringer, som er indhøstede i flere tidligere Tilfælde, nu var gaaet i Gang med at indkræve Regnskaber og specificerede Statusopgørelser fra et større Antal forretningsdrivende, saavel i Købstæderne og Landdistrikterne som i København, og den højtærede Finansminister vil antagelig, ligesom andre ærede Medlemmer, i Dagspressen og maaske ogsaa direkte igennem Henvendelser fra forskellige Kredse indenfor de næringsdrivende have bemærket, at der er kommet en stærk Utilfredshed til Orde over, at der er blevet afkrævet Skatteydere indenfor disse Erhvervskredse en Række Oplysninger angaaende deres Regnskaber, gaaende flere Aar tilbage i Tiden. Naar jeg har fremdraget dette, er det bl. a., fordi en Erhvervsorganisation til mig har fremsendt en Genpart af en Henvendelse til Landstingets Finansudvalg — jeg antager, at der til Finansministeriet er indgaaet en lignende Skrivelse —, hvori der klages over det af mig nævnte Forhold, og jeg tror med nogen Ret.

Selvfølgelig er det enhver Skatteydere Pligt som Borger i Landet at opgive og svare Skat efter sin Indkomst. Der kan naturligvis ved Vanvare, og der kan ogsaa med forudfattet Hensigt opgives forkert, og det er selvfølgelig strafbart i Henhold til de forskellige Lovbestemmelser. I 1911—12 havde jeg den Ære at være Medlem af det Udvalg, som dette høje Ting nedsatte, og ogsaa af Rigsdagens Fællesudvalg, af hvis Forhandlinger Loven af 8. Juni 1912, Loven om Indkomst- og Formueskat til Staten tilligemed andre Skatte love, der var til Behandling det Aar, fremgik. Afdøde Gehejmeraad Bramsen var Ordfører for de direkte Skattelove, medens jeg havde den Ære at være Ordfører for de indirekte Skattelove, men jeg var selvfølgelig i nøje Overensstemmelse med og vidende om de Forhandlinger, der førtes om de direkte Skattelove. Som ærede Medlemmer, der havde Sæde i Rigsdagen den Gang, vil erindre, blev Lovbestemmelsen om Paaklage til Landsoverskatteraadet og dets Kontrol med Skatteligningen først endelig formet i Fællesudvalget og findes i Lovens §§ 31—34, men der findes i disse Bestemmelser ikke en eneste Beføjelse for Landsoverskatteraadet til at stille saadanne Krav, som nu er paaklagede, og der er hverken i Betænkningen eller Udtalelserne den Gang nævnt

noget om en saadan Beføjelse. Da der intet er, saa vidt jeg kan se, der berettiger til denne administrative Handling, som ligger ganske udenfor, hvad man den Gang tænkte sig med Bestemmelserne i de anførte Paragraffer, vil jeg gerne bede den højtærede Finansminister udtale sig derom. Jeg er vel vidende om, at disse Skridt fra Landsoverskatteraadet er foretagne, før den højtærede Finansminister tiltraadte sit høje Embede, men jeg gaar ud fra, at den højtærede Finansminister, efter hvad der er passeret, maa være bekendt med det, jeg nu nævnte. Jeg vil blot tilføje, at der findes hverken i Finansministerens eller Ordførernes Udtalelser i Rigsdagen fra Aarene 1911—12 noget som helst om, at der er givet Landsoverskatteraadet Ret til en tilbagegaaende Undersøgelse udover det Skatteaar, for hvilket Ligningen gælder. Der findes jo ogsaa visse Holddepunkter for, hvilke Klagefrister der er givet dels selve Skatteraadets Medlemmer, Ligningsmyndighederne, dels den enkelte Skatteyder, og i saa Henseende blev det ved den endelige Udformning af Loven udtrykkelig sagt, at Klager skulde være indgivne inden Oktober Maaned i det Skatteaar, for hvilket Ligningen gælder. Landsoverskatteraadet har, saa vidt jeg kan se, Ret til al den Indseende i det paagældende Skatteaar, som det vil gøre gældende, og kan, om det forekommer for Myndighederne, at der findes Overtrædelser, gaa indtil 10 Aar tilbage med Bøder og Skatteefterbetalinger. Ved „forekommende Tilfælde“ er ganske sikkert taget Sigte paa, at det ved Boers Opgørelse ved Skifterettens Indseende, eventuelt ved andre Sager, der kommer for Retten, bliver opdaget, at der forefindes enten bevidste eller ubevidste fejle Angivelser, i saa Fald er Myndighederne berettigede til at gaa 10 Aar tilbage med Bøder og Skatteefterbetalinger, men i andre Tilfælde ikke udover det paagældende Skatteaar. Og i den under den 21. December 1918 stadfæstede Lov om overordentlig Indkomstskat til Staten er der givet Ret til at gaa en Aarrække tilbage, men den er kun betinget, idet det udtrykkelig er sagt, at hvis det under en mod en Skatteyder eller hans Bo rejst Sag viser sig, at han har betalt for lidt Skat, skal han eller hans Bo erstatte Statskassen det for lidt erlagte Beløb. Bestemmelsen forudsætter imidlertid, at der er rejst Sag mod vedkommende, hvilket, saa vidt jeg har kunnet se, ikke har været Tilfældet dér, hvor Anken over Landsoverskatteraadet har været fremsat.

I den af mig først nævnte Meddelelse fra Landsoverskatteraadet findes der paa